

Saarna 18.6.2017 Keravan kirkossa

Samuli Koivuranta

Kauneus arvottomassa (Matt. 13: 44-46)

Mitä tavoittelet, mitä pidät tärkeänä? Tämä on tärkeä kysymys vaikkapa politiikassa toimivalle, mutta erityisen tärkeä se on kristitylle. Päivän evankeliumissa Jeesus puhuu erityisesti seuraajilleen. Mitä meidän tulisi Jeesuksen mukaan tavoitella?

Jeesus opettaa meille kaksi olennaista asiaa Jumalan valtakunnasta ja kristittynä olemisesta: Ensinnäkin hän opettaa, että Jumalan valtakunta ja sen sanoma eivät näytä ulospäin mitenkään arvokkailta. Päinvastoin Jumalan valtakunta saattaa näyttytyä silmiemme edessä pienenä ja vähäpätöisenä, jopa arkisen tylsänä ja rumana. Toiseksi sen, että Jumalan valtakunta on niin arvokas ja tärkeä, että kristityn on oltava sen vuoksi jopa valmis luopumaan kaikesta mitä omistaa.

Tällainen on siis kirkon aarre Jeesuksen mukaan. Ei mitään kovin populaareja arvoja. Ne paljastavat, että Jeesuksen politiikka on jotain toista kuin yhteiskunnallista valtapeliä. Silti väittäisin, että juuri näillä Jeesuksen osoittamilla arvoilla kirkko on ollut elinvoimainen läpi historiansa – ja voi olla sitä yhä myös tänään.

Ensimmäisille Rooman valtakunnan kristityille heidän käytännön elämänsä asettui juuri tämän Jeesuksen opetuksen ohjaamaan suuntaan. Jeesuksen läsnäolo ja julistus osoittivat, että se mistä Vanhan testamentin kirjoitukset ja profeetat olivat opettaneet, oli nyt käytännössä Jeesuksessa käynyt toteen. Köyhien ja rikkaiden, vähäisten ja mahtavien välinen kuilu oli lopulta ylitetty. Oli koittanut Jumalan valtakunnan aika, ensimmäistä kertaa todella ja käytännössä.

Kristityille Jumalan valtakunta ei siten ollut vain teoriaa, vaan elävää todellisuutta, käytännön elämää. Rahan ja vallan epäjumalista haluttiin luopua, vaikka se olisi merkinnyt vainoa tai köyhyyttä ja toisinaan jopa kuolemaa.

Tällaisilla radikaaleilla arvoilla kristikunta on levinnyt ja voi kasvaa yhä tänä päivänä: Vaikka Jumalan valtakunta näyttää silmillemme arvottomalta, on kristitty kuitenkin valmis luopumaan omastaan tuon Jumalan valtakunnan työn tähden.

Ei tarvita kovinkaan kummoista kriitikkoa tai irvileukaa sanomaan, että emme ole seurakuntalaisina Jeesuksen opetuksen seuraamisessa kovinkaan hyvin onnistuneet. Me tuskin täällä Keravalla olemme tunnettuja Paavalin aikaisten Makedonian seurakuntien tapaan ylitsevuotavasta ilosta ja innosta yhteiseen rakkaudentyöhön. En haluaisi tässä kohtaa mennä vain piiloon selitysten taakse, muuttuneen yhteiskunnan ja sosiaalijärjestelmien tai kirkon instituution taakse, resurssipulan tai verotulojen vähenty-

misen taakse. Huijaamme itseämme, jos muuta väitämme. Seurakuntana ja seurakuntalaisina emme ole osanneet toimia lähellekään siten kuin olisi pitänyt.

Silti haluaisin nyt vakuuttaa meille, että meillä on edelleen kaikki ne samat työvälineet ja riittävät lahjat toteuttaa rakkaudentyötä, kuin vaikkapa muinaisilla makedonialaisilla oli. Meillä on silmiemme edessä pelto, johon on kätkeytyneenä mahtava aarre. Meillä on silmiemme edessä arvokkain helmi, mitä kuvitella saattaa. Tarvitaan vain seurakunta ja Jumalan valtakunnan työ. Tarvitaan, ei enempää eikä vähempää, kuin Jumalan kansan työ eli varhaisten kristittyjen kielellä ”liturgia”. Meitä, alkukristittyjä ja Jeesusta yhdistää aivan tavallinen viikoittainen jumalanpalvelus eli liturgia eli kansan työ. Tässä meillä on se aarre käsillämme.

Saatat nyt olla pettynyt. On varmaankin totta, että liturgia ei välttämättä näytä monenkaan seurakuntalaisen mielestä toimivalta Jumalan valtakunnan työltä. Se voi olla välillä aika arkinen ja joskus jopa tylsän oloinen. Karun pellon sijaan olisi helpompi luottaa näyttävämpiin toimintamuotoihin tai mustavalkoisiin, joko liberaaleihin tai konservatiivisiin näkemyksiin. Tästä huolimatta juuri arkisessa pellossa on olemassa se arvokkain aarre eli *läsnäoleva Kristus sekä seurakunta, Kristus meissä*.

Liturgia näyttää meille mittaamattoman arvokkaan aarteiden kauneuden. Se näyttää meille, kuinka me erilaiset ja eri-ikäiset, lapset, nuoret ja aikuiset seurakuntalaiset olemme maailman arvokkain pelto, helmi maailman keskellä. Tänään meillä on lisäksi läsnä radionkuuntelijoita. Te olette myös osa tätä seurakuntaa, tekemässä työtänne, hiljaa rukoillen, ehkä joku virsiä veisatenkin. Teette arvokasta, vaikkakin näkymätöntä työtänne omalla paikallanne. Samaa työtä tehdään tälläkin hetkellä paitsi ympäri Suomen, myös ympäri maailman eri kirkoissa ja kodeissa.

Liturgia ei kuitenkaan saa jäädä paikoilleen kirkon ja kodin seinien sisäpuolelle, vaan se jatkuu elämän arjessa. Se vie Jumalan valtakunnan arjen ja ihmisten keskelle. Liturgia kutsuu luopumaan epäjumalalista, vallasta, kiireestä ja rahasta. Se pyrkii estämään meitä ottamasta itsellemme messiaan asemaa. Se kutsuu rakastamaan, käyttämään rahaa viisaasti mutta ylenpalttisesti lähimmäisen hyväksi, auttamaan vieraita ja muukalaisia, apua tarvitsevia, niin kaukaa kuin läheltä tulleita sekä suojelemaan ympäristöämme. Liturgia tekee jatkuvaa vastarintaa sellaiselle politikoinnille, joka pyrkii tekemään itsestään suuren ja arvokkaan.

Liturgia ei lähde osoittelemaan, kuinka ja missä muiden pitäisi toimia. Päinvastoin Jeesuksen seuraajina muutos lähtee meistä itsestämme. Meidän on aivan ensimmäiseksi katsottava itseemme ja omaan kurjuuteemme, luovuttava itse epäjumalastamme. Kun riisumme itsestämme näennäisesti arvokkaat ja kauniit epäjumalat, jää nähtäväksemme pelkkä syntisyytemme, rikkinäisyytemme, köyhyytemme.

Kristus on tullut juuri tähän köyhyyteen meidän vuoksemme, jotta me rikastuisimme hänen köyhyydestään. Tähän vaihtokauppaan luottaen tunnustamme nyt syntimme synnintunnustuksen 707 sanoin: